

„Кого само небо ми è дало,
„Вз тазь самотъ утѣха послало.
„Мотри и ты отз сега на мене
„Като за сестрѣ ма имай вз себе,
„Ком ако и да не è мбжна
„Да ти помогне, нз è поббжна.
„Милость щемь отз бога ахз! да прбсимь,
„Жалость нашѣ полесно да снбсимь.“

„Вы менз за дрѣгара добывате,
„Нз ми сърдце горко пробивате
„Сз ваш'—ты дѣмы,“ рече и Форнбзи:
„Отз кои-то дѣма ми са грбзи!
„Колко годз вы за менз ахз! да знайте,
„И искѣтство свакакво имайте!
„Много сте отз тѣй оше далече
„Да мь познайте,“ пакз повтори рече:
„Зачто свѣтз прѣзрѣхз и дойдохз тѣка
„Да провождамь живота ми сз мѣкѣ.
„Само ваш'—то несносно страданѣ,
„Велика-та жалость и рыданѣ
„Причини ми голѣмо искѣтство
„И на жалость възвѣди ми чѣвство.
„О! азз вѣдний на свѣта, за бѣга!
„Мой-тѣ тайнѣ да кажѣ немогѣ
„Сз повѣренѣ, какз что сте вы мѣни
„Ваш'—тѣ тайнѣ да сообщите смѣли.
„Мой-та тяга, и мой-то страданѣ
„Има вз себе такво сздържанѣ.